

Још једном Ми

1) Чињенично стање

Тринаест ученика (не знам како другачије да их назовем, иако су 12-оро од њих прошлогодишњи матуранти; једини „шпијун” је Дане Комљен) и проф. Зорица Никитовић, или проф. Зорица Никитовић и 13 ученика објавише почетком нове школске године зборник радова ученика бања-

лучке Гимназије из Српског језика и књижевности наслова *На путевима стилистике и књижевности*. Јасно, наслов нам говори из којих сфера су црпљене, тражене и нађене теме за овај надасве јединствени зборник.

Немогућност ученика да у настави матерњег језика у бањалучкој Гимназији пођу дубљим и далекосежнијим стазама, нагнало је групу младих људи да се приме заиста занимљивог и њима интересантног подухвата. Нагнало их је да сами траже и проналазе нове видике и да улазе у нови смисао драге им српске књижевности, да би на крају увидјели колико је књига свеобухватна. Било да се ради о стилистичком приказу и прилазу дјелу или о самој књижевној интерпретацији, међу ученицима популарних, српских пјесника и прозаиста (*Васко Попа, Бранко Миљковић, Матија Бећковић, Милош Црњански, Иво Андрић*) момци и дјевојке ове школе показују велику жељу и оригиналност у представљању књижевних дјела горе наведених аутора.

Како је ово, за сада, први и једини зборник који су написали ученици у Републици Српској (избјегавам досадну фразу: На нашим просторима!) допустићете ми да нас мало хвалим. Кажем *нас*, зато што сам и сам почаствован добијеним страницама у зборнику.

— Рецензенти зборника су проф. др Милош Ковачевић, водећи човјек када је у питању стилистика, и проф. др Младенко Саџак, редовни професор на бањалучком Филозофском факултету, одсјек за Српски језик и књижевност, наравно.

— Тираж је достигао број 300/ три стотине (и бројевима и словима), а наша Књижица—Понос садржи 215/ двије стотине и петнаест страница... Мало ли је!

— Промоције су заказане у Вијећници Банског двора, читаоници бањалучке Гимназије и Прес центру.

— Побрасмо хвалоспјеве за овај учинак са свих страна...

2) Емотивно (субјективно) стање

Већина нас, одњегована да волимо српски језик захваљујући професорици чије се име провлачи кроз ове редове (као идеја водиља!), била је испрва ужаснута када је добила задатке са темама. На ходницима се тих дана снимао *„Врисак не-знам-који-по-реду”*. На крају (који је за нас тек почетак!), добисмо Оскара у неколико категорија... Знање ћемо оставити по страни: њега свако има, само је питање у коликој је мјери разуман и способан да га употреби. Упорност, труд, залагање, радни дух, оригиналност неке су од тих категорија. Режију, (знате чију?) да и не спомињем. **Наравоученије гласи:** Гимназијо буди поносна на србисте које си имала у својим учионицама, јер они су урадили што нико (или већ дуго, дуго, пре-дуго) није.

**НЕКА ТВОЈИ НОБЕЛОВЦИ
БУДУ ЗАПАМЂЕНИ!**

Љубоморни колега Горан Дакић

Громил поље

Ове године, у издању Књижевне задруге Бањалука, изашло је из штампе нетипично књижевно дело писца Милоша Бојиновића, истакнутог културног радника и професора бањалучке Гимназије. Овом приликом дајемо извод из рецензије др Милослава Шутића.

(...) Приповедачко „Ја” у овим причама је човек из народа, који у форми „причања у микрофон” исказује своја, обично богата животна искуства. Чини то „сочним” народним језиком, усменим говором Западне Босне, који, захваљујући својој изворности, понекад надокнађује и недостатке узбудљиве фабуле. Овај језик пресудно доприноси убедљивости и спонтаности наратије. (...)

Бојиновићева поезија такође поседује меру изворности, која јој, у крајњем случају, осигурава уметничку вредност. То је поезија у традицији „босанске лирике”, чији је родоначелник Бранко Ћопић. Приврженост осмерачком стиху, карактеристичном за српску народну лирику, овде не ограничава спонтаност песникове инспирације, а различита уметничка вредност појединих песама више је последица опредељења за предмет него за начин опевања. (...)

Др Милослав Шутић